

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 135/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. apríla 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditsša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Dušanom Klimom, Sládkovičova 16/61, Žiar nad Hronom, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prievidza v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 2990/2015 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. apríla 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základných

práv na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 2990/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Ústavná sťažnosť po jej doručení nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi, ktorý je v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce členom IV. senátu ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš (členovia senátu).

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že vystupuje v procesnej pozícii povinného v napadnutom konaní, v ktorom dochádza k zbytočným priet'ahom. Stručne zhrnul, že 18. septembra 2015 v spore rozhodoval okresný súd a 21. februára 2017 v spore rozhodol odvolací súd. Prostredníctvom okresného súdu bolo 21. apríla 2017 podané dovolanie a 25. októbra 2018 bol na základe výzvy súdu uhradený súdny poplatok za dovolanie. Dňa 11. februára 2019 bola zaslaná okresnému súdu žiadosť o oznámenie informácie, kedy bolo dovolanie zaslané Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Okresný súd odpovedal 20. marca 2019, že sa spis stále nachádza na prvoinštančnom súde, ktorý tak podľa sťažovateľa po dobu skoro dvoch rokov nebol schopný dovolanie odovzdať najvyššiemu súdu. Objektívne tým znemožnil vyššej súdnej autorite konať a rozhodnúť v merite veci a vytvoril tak z technických príčin bezdôvodný priet'ah v konaní. Okresný súd svojím postupom narušil plynulosť konania, jeho postup bol

neefektívny. Podľa sťažovateľa nie sú naplnené kritériá zložitosti veci a vplyv správania sťažovateľa. Prietahy sú spôsobené výhradne postupom okresného súdu.

4. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby zaviazal okresný súd odoslaním dovolania najvyššiemu súdu so spisom a priznal sťažovateľovi finančné zadost'učinenie vo výške 2 000 €, ako aj náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

9. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

11. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov. Článok 38 ods. 2 listiny zakotvuje obsahovo totožné právo.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

13. Pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy zjavná neopodstatnenosť sťažnosti môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (napr. III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08, I. ÚS 210/2018), prípadne ak argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015).

III.

Právne posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 Posúdenie náležitostí ústavnej sťažnosti

14. Podanie sťažovateľa je ústavnou sťažnosťou v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde. Ústavný súd v rámci prípravy na predbežné prerokovanie zameranej na splnenie zákonom ustanovených podmienok konania pred ústavným súdom zistil, že ústavnú sťažnosť podala oprávnená osoba – sťažovateľ ako účastník exekučného konania na strane povinného (§ 122) a návrh je prípustný (§ 55). Sťažovateľ je v konaní zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1) na základe predloženého plnomocenstva výslovne udeleného na zastupovanie pred ústavným súdom. Návrh na začatie konania má ale obsahový nedostatok spočívajúci v nedostatočnej určitosti petitu ústavnej sťažnosti.

15. Samotný návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde), má byť vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Požiadavka jasného formulovania petitu je významná aj s ohľadom na § 45 zákona o ústavnom súde, pretože sťažovateľ tým vymedzuje ústavnému súdu rozsah prieskumu jeho návrhu, ktorým je ústavný súd viazaný. Tvrdenia o porušení základných práv v súvislosti s napadnutým postupom okresného súdu,

ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07). Ústavný súd je oprávnený rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a to len vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011, I. ÚS 117/2019). V petite majú byť v podstate stručne zhrnuté sťažnostné požiadavky uvedené v odôvodnení sťažnosti, s ktorými by mal byť v súlade.

16. Ústavný súd konštatuje, že z odôvodnenia návrhu na začatie konania vyplýva, akej veci sa týka, kto ho podáva a proti komu smeruje. Sťažovateľ v záhlaví a v dôvodoch ústavnej sťažnosti namieta porušenie označených článkov ústavy, dohovoru a listiny okresným súdom. V samotnom texte petitu ústavnej sťažnosti, a to v jeho prvom bode, sťažovateľ namieta porušenie svojho ústavného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 38 ods. 2 listiny na prerokovanie a rozhodnutie sporu bez zbytočných prietahov, avšak bez toho, aby v petite označil konkrétneho porušovateľa a zásah, ktorým mali byť porušené ním označené práva. Sťažovateľ v petite riadne neoznačil (uvedením spisovej značky) ani napadnuté konanie, v ktorom malo dôjsť k porušeniu jeho práv. Petit v navrhovanej podobe je nevykonateľný, pretože v ňom absentuje označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody, a označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým k ich porušeniu došlo.

17. V súvislosti so sťažnosťami na dĺžku konania aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v minulosti poznamenal, že konštantnou praxou ústavného súdu je preskúmavať ústavné sťažnosti len vtedy, ak konanie prebieha v čase, keď je sťažnosť podaná, a že ústavný súd je pri preskúmaní sťažnosti namietajúcej porušenie individuálnych ľudských práv limitovaný petitom ústavnej sťažnosti, tak ako bol formulovaný sťažovateľom (Obluk proti Slovenskej republike, č. 69484/01. ods. 48, 51 a 61, 20. 6. 2006, tiež Mazurek proti Slovenskej republike, č. 16970/05, 3. 3. 2009).

18. Ústavná sťažnosť neobsahuje ani dôvody, z akých sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, čo je osobitnou náležitosťou návrhu podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Sťažovateľ musí dôvody a rozsah finančného zadost'učinenia špecifikovať v dôvodoch ústavnej sťažnosti a zároveň má v petite návrhu uviesť výšku sumy, ktorú požaduje priznať.

19. Z § 56 ods. 3 v spojení s § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde vyplýva, že v prípade odstrániteľných nedostatkov ústavnej sťažnosti ústavný súd môže (teda nemusí) vyzvať navrhovateľa (sťažovateľa), aby v určenej lehote nedostatky odstránil. Inými slovami, za daného stavu bolo na zvážení ústavného súdu, či na doplnenie odstrániteľnej chýbajúcej zákonnej náležitosti sťažovateľa vyzve. Podľa názoru ústavného súdu nedostatky v prvej časti petitu ústavnej sťažnosti je možné považovať za odstrániteľné, lebo je možné ich vyvodiť z odôvodnenia a v petite ústavnej sťažnosti absentuje len ich výslovná formulácia. To by bol dôvod na výzvu sťažovateľovi na odstránenie nedostatkov. V časti chýbajúceho odôvodnenia žiadaného primeraného finančného zadost'učinenia však absentuje akékoľvek odôvodnenie, preto v tejto časti ide o neodstrániteľný nedostatok ústavnej sťažnosti, ktorý by v tejto časti viedol k jej odmietnutiu.

20. Ústavný súd však napokon dospel k záveru, že napriek už uvedenému posúdeniu nedostatkov petitu ústavnej sťažnosti nebude postupovať podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ani po ich odstránení by totiž ústavný súd nemohol prijať iný záver ako ten, že ústavná sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená. K tomuto záveru dospel ústavný súd po vecnom preskúmaní ústavnej sťažnosti a zadovážení si podkladov pre rozhodnutie zo zapožičaného spisu okresného súdu, pričom podstatné úvahy uvádza v ďalšej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia.

III.2 Chronológia procesných úkonov okresného súdu v napadnutom konaní

21. Ústavný súd z vyžiadaného spisu okresného súdu zistil tento podstatný priebeh napadnutého konania:

- 10. augusta 2015 okresnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie,
- 18. septembra 2015 vydané uznesenie č. k. 9 Er 2990/2015-16 o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia v časti vymáhania sumy 267,60 € a zároveň vydané poverenie na vymoženie istiny vo výške 4 000 €,
 - 9. októbra 2015 doručené odvolanie povinného proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti,
 - 6. mája 2016 doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie z 3. mája 2016,
 - 23. mája 2016 predloženie spisu Krajskému súdu v Trenčíne [ďalej len „krajský súd“ (odvolanie proti uzneseniu z 18. septembra 2015 a 15. februára 2016)],
 - 6. septembra 2016 doručený návrh povinného na odklad exekúcie z 2. septembra 2016,
 - 21. februára 2017 krajský súd uznesením č. k. 3 CoE 197/2016-115 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 9 Er 2990/2015-16 z 18. septembra 2015, uznesenie nadobudlo právoplatnosť 10. marca 2017,
 - 23. februára 2017 vrátenie spisu okresnému súdu,
 - 6. marca 2017 úprava na doručovanie uznesení krajského súdu,
 - 12. apríla 2017 dopyt povinného na stav rozhodovania o návrhu na zastavenie doručenom 6. mája 2016 a o návrhu na odklad exekúcie doručenom 6. septembra 2016,
 - 26. apríla 2017 okresnému súdu doručené dovolanie povinného,
 - 25. októbra 2018 okresný súd zamietol návrhy povinného na zastavenie exekúcie z 3. mája 2016 a na odklad exekúcie z 2. septembra 2016 (právoplatné 14. decembra 2018 v časti zastavenia a 27. novembra 2018 v časti odkladu),
 - 25. októbra 2018 výzva povinnému na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie,
 - 6. novembra 2018 úprava na doručenie uznesenia z 25. októbra 2018 a výzvy, vypravené 13. novembra 2018,
 - 3. decembra 2018 zloženie sumy súdneho poplatku na účet Slovenskej pošty a. s., záznam vytlačený 14. decembra 2018,
 - 10. januára 2019 výzva súdu oprávnenému a súdnemu exekútorovi na vyjadrenie k dovolaniu, vypravené 11. januára 2019,
 - 16. januára 2019 doručené vyjadrenie oprávneného,

- 6. marca 2019 žiadosť povinného o oznámenie stavu dovolania, odoslania spisu,
- 30. mája 2019 doručený spis najvyššiemu súdu, predkladacia správa z 3. mája 2019,
- 16. júla 2019 najvyšší súd odmietol dovolanie povinného (uznesenie nadobudlo právoplatnosť 10. septembra 2019),
- 26. augusta 2019 vrátenie spisu okresnému súdu,
- 2. septembra 2019 úprava na doručenie uznesenia najvyššieho súdu,
- 10. októbra 2019 výzva oprávneného na vyjadrenie k trovám dovolacieho konania,
- 15. októbra 2019 uznesenie o trovách dovolacieho konania,
- 28. októbra 2019 sťažnosť povinného proti uzneseniu o trovách dovolacieho konania.

III.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 2990/2015

22. Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti ústavný súd vyvodil, že jej predmetom je namietané porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Er 2990/2015 v období po 26. apríli 2017 (t. j. po doručení dovolania sťažovateľa proti právoplatnému potvrdzujúcemu uzneseniu krajského súdu č. k. 3 CoE 197/2016-115 z 21. februára 2017), a to výslovne iba v súvislosti s nepredložením spisu okresného súdu najvyššiemu súdu na dovolacie konanie.

23. Ústavný súd si pri výklade obsahu základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru ESĽP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

24. Pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie už označených práv vychádza ústavný súd zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

25. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom okresného súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú.

26. Ústavný súd v súvislosti s prípravou predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti zistil, že okresný súd v napadnutom konaní doručil najvyššiemu súdu súdny spis s dovolaním sťažovateľa 30. mája 2019. Predkladacia správa bola vypracovaná 3. mája 2019. Z uvedeného vyplýva, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (29. apríla 2019) ešte okresný súd mohol byť porušovateľom označeného základného práva podľa ústavy, listiny a práva podľa dohovoru, keďže v tom čase ešte nepredložil spis dovolaciemu súdu.

27. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila i v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu

(povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov i právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote sa musí uplatňovať aj v dovolacom konaní.

28. V posudzovanej veci ústavný súd nespozoroval prvok právnej alebo faktickej zložitosti veci. Po podaní dovolania okresný súd vykonáva jednoduché procesné úkony, a to vyrubenie súdneho poplatku, doručenie dovolania účastníkom konania a následné doručovanie písomných podaní (vyjadrenie, replika, duplika). Napokon okresný súd predloží spis dovolaciemu súdu. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa, to neovplyvnilo dĺžku konania.

29. Ústavný súd posudzuje pri ústavných sťažnostiach na prietahy v konaní aj význam konania pre sťažovateľa. V namietanom konaní podal sťažovateľ ako povinný v exekučnom konaní dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorý potvrdil uznesenie o čiastočnom zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ústavný súd nepostrehol, aký význam malo mať pre sťažovateľa podanie dovolania, a to osobitne za situácie, keď bol zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) zúžený okruh rozhodnutí, ktoré možno napadnúť dovolaním. Ústavný súd zistil, že dovolanie sťažovateľa bolo odmietnuté uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Oboer 7/2019 zo 16. júla 2019. Z jeho odôvodnenia vyplýva, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo ani konečným rozhodnutím, ani rozhodnutím vo veci samej, čo vylučovalo uplatnenie dovolacích dôvodov zmätočnosti podľa § 420 CSP. Dovolateľ uplatnil formálne aj dovolací dôvod podľa § 421 CSP, ktorý nepodporil dostatočnou argumentáciou. Z pohľadu významu napadnutého konania pre sťažovateľa je tak potrebné prihliadať aj na namietaný postup okresného súdu menej prísne.

30. Pri hodnotení postupu okresného súdu ústavný súd dospel k záveru, že celková dĺžka konania nie je sama osebe dôvodom na vyslovenie, že došlo vo veci k zbytočným prietahom. Okresný súd po podaní dovolania spôsobil jedno dlhšie obdobie nečinnosti, pretože súdny poplatok za dovolanie vyrubil až 25. októbra 2018, teda po vyše

17 mesiacoch. Zároveň v ten istý deň rozhodol ešte o predchádzajúcich návrhoch povinného na zastavenie exekúcie a na odklad exekúcie. Následne okresný súd konal priebežne. Po zaplatení súdneho poplatku sťažovateľom doručoval dovolanie na vyjadrenie účastníkom konania. Spis bol predložený dovolaciemu súdu 30. mája 2019 po kratšom období nečinnosti v trvaní 4 mesiacov od doručenia vyjadrenia oprávneného súdu 16. januára 2019. Najvyšší súd rozhodol o dovolaní 16. júla 2019, spis vrátil okresnému súdu 26. augusta 2019 a bezprostredne nasledovala úprava okresného súdu na doručenie rozhodnutia dovolacieho súdu. Dovolacie konanie je v súčasnosti právoplatne skončené. Okresný súd rozhodol 15. októbra 2019 o trovách dovolacieho konania a sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu sťažnosť, o ktorej nebolo rozhodnuté.

31. V súhrne trvalo súdne konanie v jeho napadnutej časti od podania dovolania do predloženia spisu najvyššiemu súdu dva roky a jeden mesiac, do právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu to boli dva roky a štyri mesiace. Tri mesiace, počas ktorých sa spis nachádzal na najvyššom súde, nie je možné pričítať na vrub okresnému súdu a ústavná sťažnosť nesmeruje proti najvyššiemu súdu. Hoci sa viacerým obdobiam nečinnosti okresného súdu dalo predísť efektívnejšou činnosťou, v súhrne ústavný súd dospel k záveru, že skutkové okolnosti posudzovanej veci nedosahujú dostatočnú závažnosť pre vyvodenie záveru, že celková dĺžka konania bola neúmeraná. Je zjavné, že v čase podania ústavnej sťažnosti existovala istá miera právnej neistoty sťažovateľa vo vzťahu ku konaniu okresného súdu o podanom dovolaní. Posúdenie intenzity zásahu okresného súdu do základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov a do jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je potrebné aj s ohľadom na procesné štádium konania. Podobná nečinnosť súdu by bola inak posudzovaná v základnom, právoplatne neukončenom meritórnom konaní, než v konaní o dovolaní povinného v exekučnom konaní, ktorého význam pre sťažovateľa je nejasný (pozri bod 29).

32. Všetky uvedené okolnosti nevyhnutne viedli ústavný súd k záveru o tom, že zo strany okresného súdu došlo k takému zásahu do označených práv sťažovateľa, ktorý nedosahuje ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá by umožňovala po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľa

na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, prípadne práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto bolo potrebné ústavnú s'ťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

33. Keďže ústavná s'ťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch s'ťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. apríla 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu